

In het kleine opkamertje boven den melkkelder lag iemand die niet kon slapen, omdat ze maar steeds een paar oogen zag die ze niet kon vergeten.

Op de lanterskamer kwijnde de laatste kaars weg. Op de wanden was nog de Levantsche zeebaai en de herders en herderinnen van Arcadië, de piano liet al zijn toetsen schemeren, en in den hoek stond het breede, behemelde en door groen saai omhulde ledikant. Dan doofde de kaars na een korte, driftige opflikkering.

In de break zaten Sander en Struwentius zwijgend met hun bloemen op schoot, en Hermken sliep in een hoek. Het schokkend schommelen van den wagen bracht hen in een lichten dommel. Maar als ze van het houten dek der schipbrug ineens over de steenen de stad inreden schoten ze wakker en Hermken begon lallend te zingen. Op een snauw van Struwentius zweeg hij en kreunde zacht als een geslagen hond.

Luid klonk het geratel van wielen op keien tusschen de huizen der stille slapende stad, en het echode over de pleinen.

Het gevaar stond stil voor Struwentius' huis, dat in den nachtelijken schemer nog strakker en voornamer voor zich keek dan overdag. De koetsier hielp hen door het kleine portier en ontving van Struwentius een groote fooi die hem verheugd deed grijnzen en onderdanig danken.

Het gerucht van de wegrijdende wagen hing nog in de straat als de grootburgers reeds in de groote wit-bestucte gang stonden. Er brandde nog een kleine kristallen lichtkroon die een getemperd licht in de witte ruimte bracht. — Tegen de muren hingen de donker-omlijste familieportretten die in het zwakke licht nog zwaarder en dreigender leken.

Gearmd, Struwentius in 't midden, liepen de drie groot-burgers spitsroede tusschen de dreigende, verstandige, verwaten en domme blikken der voorouders. Hermken zeurde hikkend dat hij van avond niets had mogen vertellen. Sander keek als zag hij naar een verren, lichten einder. Struwentius had zijn hoofd geheven, trotsch alsof hij tusschen een eerewacht voortschreed

Ze liepen door de keuken de tuin in, en weer gearmd ging het om de groote perken naar het achterpoortje.

Struwentius ontsloot het.

Ze namen afscheid. Hermken schudde handen, hilde van dankbaarheid en wilde iets beweren. Maar hij kon geen woorden vinden en lamenteerend sukkelde hij naar zijn huisje.

Nu waren Struwentius en Sander alleen, met hun bloemen in de hand.

„Jongen, jongen, zul je nu. . . .,” heel zacht sprak Struwentius.

Sander zweeg. Dan maakte hij een gebaar door den tuin. — „Zie.” —

In den morgen die geboren werd lag daar de groote tuin als een heerlijk onwezenlijk eden. Een mystieke damp zweefde om alles. De gazons schenen vloeibaar als groene vijvers. Enkele heesters en struiken lieten hun bladeren